

YAŞLI ÇINAR İLE VEYSEL

Gökyüzü, gri ve siyah bulutlar ile dalgalanan büyük bir okyanusa benziyordu. Her an çakmaya hazır şimşekler ve toprağa düşmeyi bekleyen yıldırım demetleri yağmur için hazırlık yapıyorlardı. Volkanik bir dağın patlaması gibi duyulan sesler, köylerden, kasabalardan ve şehirlerden yankılandı. Yağmur, kendisini bekleyen kurak topraklara, sararan ormanlara ve kuruyan göllere kavuşmanın sabırsızlığı içinde damla damla düşmeye başladı. Ardından toprağa kavuşmanın sevinci ile daha çok yağmaya başladı. Büyük ağaçlar dallarını tek tek eğerek bir tören havasında selamladılar yağmur damlalarını. Toprak, yağacak bütün yağmuru içinde toplayacak kadar susuzdu. Dakikalar içinde kurumaya yüz tutmuş su göletleri kocaman birer havuza dönüştü. Yabani hayvanlar kirlerinden arınmak için yağmurdan kaçmak yerine hiç kıpırdamadan durdular öylece. Kovuklarındaki yuvalarında yağmuru izleyen küçük canlılar sabırsızlıkla beklediler yağmurun dinmesini. Bulutlar, bütün yağmurunu sunarken doğaya, az sonra güneş, sevecenlikle yüzünü gösterdi. Gökyüzünde kocaman bir kaydırağa benzeyen bir gökkuşağı belirdi. Kuşlar bir törene hazırlanır gibi gagaları ile kuruttular rengarenk tüylerini. Çiçekler parlak renkleri ve güzel kokularıyla en tatlı özlerini arılara ve böceklere sundu. Olan biteni izleyen güneş, canlanan doğayı hayranlıkla izliyordu. Suya doyan ve her yanı ısınan toprak koynunda sakladığı tohumları büyütme için artık hazırды.

Az ötede küçük bir kasabada, günlerdir bekledikleri yağmuru karşılayan insanlar sevinç içindeydi. O gün çocuklar yağmurda sınırsız oluncaya kadar oyunlar oynadılar. Islak kıyafetlerine ve ayakkabılarından taşan suya aldırmadan, nefes nefese koşuşturdular. Yağmur yağsın diye tuttıkları bütün dilekleri gerçekleştiği için tanrılarına her gün şükrediyorlardı. Yağmur biraz daha gecikse, ettikleri tarlalar ile meyve ve sebze bahçeleri kuruyacaktı. Bu da onlar için kıtlık anlamına geliyordu. Kaynak suları iyice azalmış, içme suları neredeyse tükenme noktasına gelmişti. Kasabanın ortasından ince ince süzülerek akan küçük derenin suları o kadar azalmıştı ki, balıklar ancak yüzeye çıkıp nefes alabiliyorlardı. Neyse ki tam zamanında toprağa kavuşan yağmur ile doğa kendini yenilemiş, insanlar ve diğer canlılar yeniden hayat bulmuştu. Toprağa büyük saygı duyan kasabalılar, bereketli tarlalarının yeşillendiğini gördükçe daha çok çalışıyor ve daha çok üretiyorlardı. Yakacak odun için ormana gidip kurumuş ağaçları kestiklerinde, onların yerine yeni fidanlar dikiyorlardı. Toprak kaymasını önlemek için önlemler alıyorlardı. Onlar için orman bu toprağın onlara verdiği en kutsal hazineydi. Buradaki canlılara asla zarar vermezlerdi. Bazen yoldan gelip geçen insanların düşüncesizce attıkları çöpleri el birliği ile topluyorlardı. En çok da bu sorumsuz kişilerin sebep olacağı bir yangın korkutuyordu onları. Bunun için ormanda kimsenin ateş yakmasına izin vermiyorlardı. Çevreyi kirleten insanların varlığı ve çevreye karşı yaptıkları olumsuz davranışlar, kasabanın çocuklarını doğaya karşı çok daha duyarlı hale getirmişti. Bazı günler bir araya gelerek hep birlikte ormana giderler, bitkilerin böceklerin ve hayvanların kendi içlerinde nasıl bir düzene sahip olduklarını gözlemliyorlardı. Kurumuş yaprakları yuvalarına taşıyan karıncaların telaşını, çiçeklerden bal toplayan arıların çabasını ve ağızlarını tıka basa palamut ile dolduran sincapların azmini hayranlıkla izliyorlardı. Hafif esinti ile tohumlarını uzaklara savuran çiçekler, meyveleri ile diğer canlıları en yüksek dallarına davet eden ağaçlar ve kimseye aldırmadan öten kuşlar müthiş bir ahenk içindeydiler. Doğaya hayat veren yağmur, toprağı ısıtan güneş, ağaçları besleyen toprak ve havayı temizleyen orman, yaşam döngüsünden başka bir şey değildi.

Veysel, bu kasabanın orman aşığı çocuklarından biriydi. Güneşte sararmış saçları, deniz mavisi gözleri ve zayıf yapısı ile herkes onu tanırdı. Zamanının çoğunu dışarda geçirdiğinden güneşin ve rüzgârın etkisi ile yanakları kızarmış ve dudakları kurumuştı. Toprak ile haşır neşir olduğundan ellerinde minik çatlaklar oluşmuştu. O ise bunların hiçbirinin farkında değildi. Her şeye rağmen yüzündeki tebessüm hiç eksik olmazdı. Kasaba halkı onun bir doğa tutkunu olduğunu biliyor ve onun çabası karşısında onunla gurur duyuyordu. Okuldan arta kalan vaktinin çoğunu en yakın arkadaşı Candost ile ormanda dostlarıyla ve asırlık ağaçlarla geçirirdi. Sevimli köpeği Candost onun en yakın arkadaşıydı. Daha küçük yaşta terkedilmiş halde iken bulunmuştu. Babası hiç düşünmeden onu eve getirmiş ve sahiplenmişti. Veysel o gün mutluluktan uyuyamamıştı. Kısa sürede çok iyi arkadaş olmuşlardı. O günden beri hiç ayrılmadılar. Öyle ki Veysel okuldayken o bahçede bekler, sabırsızlıkla onun yolunu gözlerdi. Sonra birlikte gittikleri ormanda etrafıca olan biteni izlerlerdi. Kuşların

cıvıltıları, hafif esen rüzgârda birbirine değen yaprakları ile alkış tutan ağaçlar ve insanın içini ferahlatan suyun sesi onlara huzur veriyordu. Veysel bu ortamda zamanı unutup adeta buradaki hayatın akışında kayboluyordu. Çok eski zamanlarda yaşayan insanların bugüne gelmelerinde doğanın ne kadar büyük bir payı olduğunu düşünürdü. İlk insanların kendilerine mağaralardan nasıl evler yaptıklarını, beslenmek için doğada nasıl avlandıklarını ve bitkilerin nasıl keşfedildiğini hayal ederdi. Toprağı işlemeyi ve ürünler yetiştirmeyi öğrenen ilk insanların yaşamlarını toprağa borçlu olduğundan emindi. Doğa, onlara sunulmuş bir mucizeydi. Ancak gelişen teknolojiyle işleri daha da kolaylaşan insanların bir kısmı doğayı korumak yerine onu tahrip etmeye ve canlılara zarar vermeye başladı. Oysaki bu insanlar, kendilerinden sonraki nesillerin hayatta kalabilmesi için ihtiyaç duyacakları tek şeyin doğa oluşunu biliyorlardı. Daha çok para kazanmak için yok edilen servetin farkında değillerdi. Veysel, kendisinin taşıdığı kaygıları taşımayan insanların bir gün ansızın gelerek bu yeşil cenneti yağmalayacakları korkusu içinde bazen karamsarlığa kapılırdı. Daha önce çok kez duymuştu, insanların bilerek çıkardıkları orman yangınlarını, maden aramak için kestikleri ağaçları ve elektrik üretmek için kurdukları dereleri. En çok da yağmalanan doğal alanlar bu yerlerde ölen canlılara üzüldü. Oysaki doğadaki canlılar insanların yaşadıkları yerlere gelip de insanları rahatsız etmiyorlardı. Ya da onların yaşam alanlarını ellerine geçirmeye çalışmıyorlardı. Kendilerine ait olan denizlerde, ormanlarda ve gökyüzünde özgürce yaşamaktan başka bir amaçları yoktu. Veysel kendini bazen o canlıların yerine koyardı. Mesela birileri yaşadığımız evi yok ederse nasıl hissederdik diye. Orman zemininde hızlı yürüyemediği için kaplumbağaların yangınlardan kaçamamasından ve cıvıltısı kesilmiş kuşların konacak bir dal bulamamasından daha üzücü ve daha korkunç ne olabilirdi ki. Sonra zehirli fabrika atıklarını tertemiz derelere akıtan ve buradaki canlıları yok eden insanların ne kadar acımasız olduğunu düşündü. Balıkların yüzdüğü berrak dereler ve akarsular üzerinde enerji santralleri kuranlar neden bu kadar acımasızdı? Ormanlarla kaplı dağlarda siyanür denen ve doğadaki canlıları zehirleyerek öldüren bir madde ile altın arayan insanların varlığı, içini ürpertiyordu. Öte yandan taş ve mermer elde etmek için kocaman yeşil dağları yok edenlerin olduğunu da biliyordu. Doğayı bu şekilde yok ederlerken madenlerden çıkan toz zerrecikleri, çiçekleri yavaş yavaş öldürüyordu. İnsanlar ölümcül akciğer hastalıklarına yakalanıyorlardı. Veysel bunları düşündükçe kendini çok mutsuz hissediyordu. Gözleri dolmuş ve elleri titriyordu. Oysaki bir dereye en çok tahtadan yapılmış bir su değirmeni ve yine ahşap bir köprü yakışıyordu. Yeşilin her tonunu içinde barındıran bir ormanda korkunç sesler yerine kuş cıvıltıları olmalıydı. İçinde yaşayan bütün canlılar özgür ve mutlu olmalıydı.

O an köpeği Candost'a sarılarak ve ağlamaklı bir sesle:

-Bu kötü insanlara asla izin vermeyeceğim, doğayı ve canlıları korumak için hayatım boyunca elimden gelen her şeyi yapacağım dedi. Candost ise söylenenleri anlamış gibi başını Veysel'in dizlerine yatırdı. Zaman akıp giderken ve akşam indiğinde ormana, eve gitme vakti gelmişti. Dostları yaşlı koca çınara uğramadan gitmek olmazdı ve hemen onun yanına gittiler. Kocaman kolları ile Veysel'i sevinçle karşılar gibi dimdik ayakta duran bu yaşlı çınar söylenenlere göre neredeyse 600 yaşındaydı. Geçmişte farklı iklimlere ve farklı insanların yaşamlarına tanıklık etmişti. Yeni kurulan ya da yıkılan birçok ülkeyi görmüş canlı bir tarih gibiydi. Savaşlara ve ardındaki barışlara tanık olmuş, geçen asırlara aldırmadan değişen iklim koşullarına ayak uydurabilmişti. Kovuğunda ve dallarında sakladığı canlılar da onunla çoğalarak büyümüşlerdi. Geçirdiği her yıl, iyice buruşan yüzüne yeni bir iz bırakmıştı. Belki de bu kadar uzun süre yaşayabilmiş bir başka canlı yoktu. Veysel, onu bu görkemli duruşuyla ormanı ve içindeki canlıları koruyan bir şövalyeye benzetirdi. Asırlardır yaşadığına göre kimse ona zarar veremezdi. Onda sihirli bir güç olduğuna inanıyordu. Akşam vakti geldiğinde Veysel ve Candost oradan ayrılmak için toparlandılar, yaşlı çınar "Siz merak etmeyin ben hep buradayım" der gibi kocaman dallarını ormana yaydı ve rüzgârın da etkisiyle onlara el salları gibi yaylanmaya başladı.

Veysel de ona içtenlikle el sallayarak:

-Hoşça kal yaşlı dostum. Yarın yine geleceğim, dedi ve Candost ile evin yolunu tuttular.

Eve geldiklerinde kendilerini bekleyen anne ve babası ile yemeklerini yediler. Candost her zaman olduğu gibi kasesindeki yemeğini çabucak bitirdi ve yalanmaya başladı. Yemekten sonra Veysel

ormanda geçirdiği günü ve taşıdığı endişelerini anne ve babası ile paylaştı. Konuştukça rahatladığını ve kaygılarının azaldığını hissetti. Bu yüzden ailesinin yanında kendini çok mutlu ve huzurlu hissediyordu. Sohbetin hemen ardından fazla yürümekten ve yaşadığı endişelerden dolayı olacak ki kendisini çok yorgun hisseden Veysel, merdiven basamaklarını yavaş yavaş adımlayarak çatı katındaki her yanı ahşaptan yapılmış olan odasına gitti. Hiç vakit kaybetmeden yatağın üzerine attı kendisini. Candost ise hemen yanı başında yer alan yatağındaki yerini aldı. Veysel, bir süre odanın küçük penceresinden parlayan ay ve birkaç yıldızı izlemeye başladı. Gökyüzüne asılı bir fener gibi duran ve ormandaki dostlarını da aydınlatan aya teşekkür etti içinden. Sonra her an bir yıldız kayabilir diye bir dilek tutmaya karar verdi. Çok geçmeden aniden bir yıldızın düz bir çizgi şeklinde kayarak kaybolduğunu gördü. O an dostları için dilediği bu dileğin gerçekleşmesini çok istedi. Az sonra göz kapakları ağırlaştı, uykuya ancak bir süre direnebildi ve mutlu bir yüz ifadesi ile derin bir uykuya daldı.

Veysel, derin bir uykunun ortasında iken zamansız ve bilinmedik bir yerdeymiş gibi tiz bir çığlık sesi ile uyandı. Az önce ayın ve yıldızların parladığı penceresinden hiçbir şey görünmüyordu. Karanlıkta yolunu bulamadığı için duvarlara ve önüne çıkan her şeye çarpa çarpa kendini dışarıya attı. Gökyüzünü tümünden gri ve siyah bir renk kaplamıştı. Kasabada insanlar telaş içinde evlerine doğru koşuyorlardı. Ne olduğunu anlamaya çalışan Veysel'in endişesi korkuya dönüşmüştü. Işıklar sönmüş her şey ve her yer siyah ve gri görünüyordu gözüne. Uzaktan duyulan ama her adımda artarak gelen yüksek gürültülü sesler gittikçe yaklaşıyordu. Sanki deprem oluyor gibi yerlerde sarsıntılar hissetmeye başladı. Nihayet bu anlamsız kargaşa arasından çok korkmuş bir şekilde koşarak kendisine doğru gelen Candost'u gördü. O da şaşkındı ve korkudan gözleri kocaman olmuştu. Veysel iyice yaklaşan seslerin ardında kocaman bir gölge gibi beliren iş makinelerini görünce dehşete düştü. Sayıları birden fazlaydı. Soğuk, siyah ve kocaman olan bu araçlar korkunçtu. Şüphesiz, ormanı yok etmeye gelmişlerdi. Veysel, onların maden arayan insanlar olduğunu anladı ve hiç zaman kaybetmeden ormana doğru koşmaya başladı. Her gün yürüyerek çok kısa sürede vardığı ormana bu kez olan hızıyla koşmasına rağmen yol uzadıkça uzadı. Burada hiç yaşamamış bir yabancı gibi yolunu dahi kaybetti. Nihayet büyük bir çaba ile ormana vardığında ağaçların kesildiğini, derelerdeki suların bataklığa dönüştüğünü gördü. Topraklar kazılmış, kocaman çukurlar açılmış, ormanda yaşayan canlıların evleri yerle bir edilmişti. Bütün canlılar burayı terk etmiş gibi her yer sessiz ve sähipsizdi. Veysel hıçkırık hıçkırık ağlayarak yaşlı çınarın yanına gitti. Yaşlı çınar olan biten her şeye şahit olmuş gibi çok üzgündü. Yüzyıllardır yaşamadığı ve hatta tanık bile olmadığı bir büyük felaket yaşıyordu adeta.

Veysel büyük bir hayal kırıklığına uğramış gibi, buruk bir ifade ve ağlamaklı sesi ile yaşlı çınara seslendi:

-Hani bana ormanı koruyacağına dair söz vermiştin, neden bu kötü insanlara engel olmadın? diye ona sitem etti. Yaşlı çınar onun bu üzgün halini görmek istemezdi. Veysel hıçkırarak ağlarken aynı soruyu durmadan tekrarladı. Yaşlı çınar usulca dallarını ona doğru eğerek kulağına bir şeyler fısıldamaya başladı:

- Sevgili Veysel insanların bu kadar acımasız ve düşüncesiz olabileceklerini ben de düşünmemiştim. Onlar olmadan da biz hayatımızı devam ettirebiliriz. Bunun için onlara ihtiyacımız yok ama onlar biz olmadan yaşayamaz. Doğa sayesinde yaşamını sürdüren insanların bizi yok etmeleri demek kendi elleri ile kendi yaşamlarına ve geleceklerine son vermeleri demektir. Para kazanma hırsları ile elde edecekleri hiçbir servet onlara yok olan doğayı geri getiremez ki, dedi ve ardından büyük bir üzüntü ile başını önüne eğdi.

Veysel, yaşlı çınarın konuştuğunu görünce büyük bir şaşkınlık yaşadı ama çok daha önemli şeyler oluyordu ve onunla konuşmaya devam etti:

-Biliyorum çok haklısın, ama biz bu olan bitene engel olmalıydık. Şimdi sana da zarar verecekler bu yüzden çok korkuyorum. Senin için ne yapabilirim diye sordu.

Yaşlı çınar, ince bir dalını iyice büktü ve Veysel'in saçlarını tarar gibi başını okşadı ve dedi ki;

-Sen benim gerçek dostumsun. Sen ve senin gibi doğaya ve içindeki canlılara duyarlı insanlar olduğu sürece bizler tamamen yok olmayacağız. Sen bu yeşil dünyayı korumaya devam etmeli ve bizim insanlık için ne kadar önemli olduğumuzu herkese anlatmalısın dedi.

Veysel, yaşlı çınarın söylediklerini dikkatle dinlerken bir taraftan başını sallayarak ona söz veriyor, diğer taraftan yok olan ormana bakıyordu. Sonra yaşlı çınara dönerek;

-Ama bütün ormanı yerle bir etmişler, kimse kalmadı burada, görmüyor musun? diye sorduğunda:

Yaşlı çınar bu kez daha sakin bir ses tonu ile:

-Hayır Veysel, hiçbir şey yok olmadı. Gördüklerinin hiçbiri gerçek değildi. Şu an derin bir uykuda korkularının ve endişelerinin sebep olduğu kötü bir rüya görüyorsun. Uyandığında her şey yerli yerinde olacak merak etme sen, dedi.

Böyle bir şey nasıl olabilir diye olan biteni anlamaya çalışan Veysel, üzerinden kocaman bir yük kalkmışçasına, kötü bir kabustan uyandı. Gördüklerinin kötü bir rüya olduğunu anladığında ise derin bir nefes aldı. Gözlerinden yanaklarına doğru süzülen yaşları elleriyle sildi. Uykudayken yumruğunu o kadar çok sıkıyordu ki parmakları hala acıyordu. Gerçekten de günlerdir içinde taşıdığı endişe ve korkuları bir kabusa dönüşmüştü. Çok kötü bir rüyadan uyanmış olmasına rağmen yaşadıklarının gerçek olmadığına çok ama çok sevindi. İyice emin olmak için Candost'u da uykusundan uyandırdı. Kulaklarında ise yaşlı çınarın "bu bir rüya uyan artık" diye yankılanan sesi vardı hâlâ. Veysel sevinç ve üzüntü arasında karmaşık duygular yaşıyordu. Uzun ve derin bir uykudan uyanmışçasına, o gece hiç uyumadan günün ağarmasını bekledi. Sabahın ilk ışığı ile bir kuş gibi soluksuz uçtu ormanın en uzak yerine. Oraya vardığında her şey ve herkes yerli yerindeydi. Önce kuşların sonra böceklerin seslerini duydu. Rüzgârın ve suyun ahengi de bu seslere eklenince adeta bir senfoni dinler gibiydi. İnsanın içini ısıtan ve tüm melodileri doğaya ait bir şarkıydı bu. Candost ile sihirli bir patikada ayakları yere değmiyormuş gibi koştular. Bir çırılda yanına vardıkları yaşlı çınar yükselen bu melodi ile bir orkestra şefi gibi bir sağa bir sola yaylanarak bütün ormanı yönetiyor gibiydi. Bu manzara karşısında Veysel'in içi içine sığmadı. Göğüs kafesinin zorlayan kalbi dışarı fırlayacakmış gibi hızlı hızlı atıyordu. Dün gece gökyüzünü izlerken kayan bir yıldızın ardından tuttuğu dileği hemen gerçekleşmişti.

Veysel o günden sonra insanların dünyamıza karşı bilinçli ve duyarlı olmaları için iyi bir çevre dostu olmanın sorumluluğu ile çok daha fazla çalıştı. İnsanları milyonlarca yıldan bu yana besleyen bu topraklara sahip çıkmak onun için kutsal bir görevdi. İklim değişikliklerine neden olan çevre kirliliğinin önlenmesi için insanları bilinçlendirmek üzere başka ülkeleri dolaştı. Masmavi denizlerin ve yemyeşil bir dünyanın ve içindeki rengarenk canlıların korunabilmesi için çok daha fazla iyi insana ihtiyaç olduğunu biliyordu. Ona göre grilerinden arınmış mavi bir gökyüzünde dilediğince uçan özgür kuşlar olmalıydı. Gelişen teknolojiyle robotlaşan ve makineleşen yaşam biçimimiz bizleri doğaya ve canlılara karşı daha acımasız hale getirmemeliydi. Bu konudaki bilincimizi asla kaybetmemek için aileler çocuklarına daha küçük yaşlarda iken doğa sevgisini aşılamalıydı. Veysel, bilinçsiz ve acımasız bir şekilde kirlettiğimiz, yağmaladığımız ve yok ettiğimiz doğanın, aslında "geleceğimiz" olduğunu herkese anlatmak için ömrünün geri kalanını bir doğa elçisi olarak yaşadı.

HAZAL KAYA

ANTALYA BİREY OKULLARI

SINIFI:7/B NO: 315

VELİSİ : ORHAN KAYA

TELEFON: 0 506 4662274